

Dos museus

Primer de tot, Tomàs Mallol va quedar fascinat pel cinema. Ho explica Jordi Dorca en un dels articles del dossier que publiquem sobre el Museu del Cinema i sobre Tomàs Mallol en aquest número de la *Revista de Girona*. Mallol encara era un nen aquells dies dels anys de la Dictadura de Primo de Rivera o de la II República en què Eugène, el francès, i Marie, la seva companya, arribaven de tant en tant amb carro a Sant Miquel de Fluvià i feien saber a tothom que al vespre projectarien unes quantes pel·lícules a l'Estanc. Ell hi era sempre, dret al costat de la càmera o assegut a primera fila. «Un dematí ennuvolat i plujós, el senyor Ramon, el mestre de l'escola de Sant Miquel de Fluvià, va fer tancar totes les finestres de la classe... va engegar una llanterna màgica i va projectar plaques amb vistes de ciutats i pobles i escenes de la vida de Jesús». Al cap d'uns anys, Tomàs Mallol ja no sabia amb certesa en quin moment de la seva vida va decidir que es dedicaria amb tanta intensitat al cinema. Però és el que va fer. Primerament, com tants altres, assegut

mirant unes plaques, un curt, un documental o algunes pel·lícules. Més tard, fent-se o comprant els seus primers aparells per projectar o per filmar. I, encara més tard, pensant o escrivint guions, participant en certàmens, en concursos, en cinefòrums i col·loquis o conferències sobre el cinema. I, també, buscant, comparant, discutint el preu i comprant allà on fos cadascuna de les peces del que avui tots sabem que és una de les col·leccions de cinema més importants d'Europa.

Fa més de setze anys que s'exhibeix a Girona, la mateixa ciutat on, vint anys després que el Consistori presidit per Joaquim Nadal decidís adquirir la col·lecció d'objectes cinematogràfics i precinematogràfics de Tomàs Mallol, un altre Ajuntament, presidit per un altre alcalde d'un altre grup polític, ha decidit comprar la col·lecció Santos Torroella d'art del segle xx, i exhibir-la a la Casa Pastors, un cop s'hagi rehabilitat l'edifici.

Joan Ventura en parla també en aquest número de la *Revista de Girona*. Com ja és prou ben sabut, la decisió ha tingut els seus partidaris i els seus detractors. Per a uns, és una oportunitat que no es podia deixar escapar. I més, quan hi havia el perill que aquesta col·lecció marxés de Catalunya. Per a d'altres, la decisió s'ha pres massa alegrement, sense que hi hagi un projecte consensuat de fons i assumit per una gran majoria. Tots tenen les seves raons i, tal com hauria vingut a dir Salvador Espriu, ningú no la té en exclusiva. N'estem segurs. Però també estem segurs que un projecte museogràfic d'aquesta volada té moltes més garanties d'èxit quan es fa pinya. Tots sabem que els museus s'emplenen més els dies plujosos i freds, semblants al d'aquell dematí que el senyor Ramon va engegar una llanterna màgica en un col·legi de l'Alt Empordà. Però també tots sabem que, si la il·lusió d'alguns no acaba essent acompanyada d'una gran il·lusió col·lectiva, difícilment els grans projectes arriben a consolidar-se com es volia. Són quasi sempre una flor d'estiu perquè la fredor evita quasi sempre que siguin també el preludi d'una bona florida.

>> Tomàs Mallol
fotografiat per
Claudi Valentí.